

Sygn. akt III A Ua 1422/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Sędziowie:	SSA Janina Cieślikowska SSA Maria Pietkun
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku (...) Spółki z o.o. w O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o opłatę dodatkową

na skutek apelacji (...) Spółki z o.o. w O.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 12 lipca 2011 r. sygn. akt IX U 747/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu wyrokiem dnia 12 lipca 2011 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 11 kwietnia 2011 r. wymierzającej opłatę z tytułu nieopłacenia składek na ubezpieczenia społeczne w i na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 7.800 zł stanowiącej 17% zadłużenia.

Rozstrzygnięcie to oparł Sąd Okręgowy na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem było pranie i czyszczenie wyrobów włókienniczych i futrzarskich. W okresie od czerwca 2009 r. do lutego 2011 r. wnioskodawca nie odprowadzał składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne pracowników pomimo dalszego prowadzenia działalności. Wobec tego Zakład

Ubezpieczeń Społecznych zaskarżoną decyzją wymierzył wnioskodawcy opłatę dodatkową z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 6.000 zł, przy czym kwota zaległości z tego tytułu wynosi 35.568,24 zł oraz z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1.800 zł, przy kwocie zaległości z tego tytułu wynoszącej 10.378,18 zł. Kwota wymierzonej opłaty dodatkowej stanowi 17% zadłużenia.

Przy tak poczynionych ustaleniach Sąd Okręgowy przyjął, że przepis art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.) pozwala organowi rentowemu wymierzyć opłatę dodatkową w wysokości do 100% zaległych składek. W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu I instancji, wymierzenie opłaty dodatkowej należy uznać za celowe zwłaszcza, że płatnik nie spłacał należności, ani nie próbował uzgodnić z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych odroczenia spłaty należności lub rozłożenia jej na raty. Wnioskodawca ponadto nie udowodnił, że zaistniały szczególne okoliczności umożliwiające mu przekazanie należności z tytułu składek w terminie oraz że za brak regulowania należności nie ponosił odpowiedzialności.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, a nadto art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania strony, w sytuacji gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przez co strona została pozbawiona możliwości obrony, a istota sprawy nie została rozpoznana oraz naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisów art. 24 ust. 1 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j.: Dz. U. z 2009 r., nr 205, poz. 1585 ze zm.) i uznanie, iż nie ma znaczenia kwestia winy powodowej spółki oraz z jakich powodów powstała zaległość z tytułu nieopłaconych składek.

Skarżący wnosil o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przedmiotowa opłata dodatkowa objęta decyzją z dnia 11 kwietnia 2011 r. jest niewątpliwie dodatkową sankcją finansową dla zobowiązanego do zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne, za niewywiązywanie się z tego obowiązku i stanowi wynik swobodnego uznania strony pozwanej. Wysokość opłaty sięgająca maksymalnie do 100% zaległości winna być wykładnikiem oceny wszelkich okoliczności dotyczących danego płatnika, przy uwzględnieniu również wysokości zaległości. Ta ostatnia wielkość bezpośrednio wpływa bowiem na wysokość opłaty. Decyzja strony pozwanej powinna stanowić wypadkową merytorycznej oceny sytuacji płatnika, w tym przyczyn powstania zadłużenia, prób i sposobów zaradzenia im również w kierunku ich skuteczności, a tak rozumiana swoboda oceny wykluczy dowolność.

Niewywiązywanie się wnioskodawcy z zaległych składek przez okres od czerwca 2009 r. do lutego 2011 r. i kwota zaległości w pełni uzasadniają, wbrew stanowisku wnioskodawcy, wymierzenie owej opłaty. Świadczenie to ma charakter dodatkowej sankcji z tytułu nieterminowego opłacania składek.

W świetle powyższych okoliczności dowolne i zbyt daleko idące są wnioski wnioskodawcy, jakoby obciążenie go sporną opłatą dodatkową nie było zasadne. W sprawie należy nadto mieć na względzie, iż sporna opłata została wymierzona w dolnej granicy, a mianowicie 17 % poszczególnych zadłużeń.

Powołany przepis art. 24 ust.1 ustawy systemowej daje podstawę do zastosowania tego środka dyscyplinującego płatnika w postaci opłaty dodatkowej za sam fakt opóźnienia w opłacie, bez względu na przyczyny tego zdarzenia. Sąd Okręgowy dokonał zatem prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i wydał trafne rozstrzygnięcie.

Podmiot prowadzący działalność gospodarczą winien liczyć się z koniecznością dokonania stałych i terminowych wpłat zobowiązań powtarzających się, w tym przy uwzględnieniu ryzyka prowadzenia działalności ciężącego na

wnioskodawcy. To właśnie owe ryzyko prowadzenia działalności ciężące na wnioskodawcy winno obejmować przewidywanie ewentualnych trudności finansowych i zabezpieczenie środków na realizację stałych płatności. Z wyżej wywiedzionych względów argumenty podniesione przez wnioskodawcę są niezasadne w sprawie.

Podnoszenie przez wnioskodawcę zarzutów dotyczących naruszenia prawa procesowego, a w szczególności pozbawienie go możliwości obrony jego interesu, a przez to nie rozpoznanie istoty sprawy w sytuacji, gdy wnioskodawca prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie brał w niej udziału i nie usprawiedliwił swojej nieobecności nie może się ostać, bowiem rzeczą strony jest udowodnienie wszystkich okoliczności, z których wywodzi swoje twierdzenia.

W tym miejscu zauważyć należy, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 listopada 2010r., (sygn. akt P 29/09, OTK-A. 2010/9/104) podkreślił, że rzetelne opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne leży bowiem zarówno w interesie ZUS, jak i ubezpieczonego, a także w interesie publicznym, gdyż brak pochodzących ze składek środków na finansowanie świadczeń ubezpieczeniowych musiałby być rekompensowany przez środki z budżetu państwa.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

K.S.